

Šárka Hieková

POD LETNÍ OBLOHOU

Copyright © 2024, Šárka Hieková
Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.

Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Copyright © Šárka Hieková, 2024
Redakční úprava Otilie Grezlová
Grafická úprava obálky Tomáš Řízek
Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,
v edici Klokán, 2024
shop@alpress.cz
Vydání první

ISBN 978-80-7695-246-1

Věnuji své sestře Veronice

1. kapitola

Linda milovala školu. Přesto se ani ona neubránila zírání z okna místo toho, aby poslouchala výklad. Kdo by měl náladu na anglická frázová slovesa, když venku právě začínalo léto a rychle se blížily prázdniny?

„Chápu, že jste včera byli na výletě a zítra jedete na další, navíc ve druhém ročníku je do maturity ještě daleko, ale to není důvod k tomu, abyste polevili,“ snažila se angličtinářka probrat třídu z letargie. „Je teprve květen. Proč vyrušuješ, Davide?“

„Jen jsme se bavili s Pavlem, jestli už přišly pohledy.“

„S tím tvým příšerným rukopisem by to musel být zázrak, kdyby ti někdo odepsal,“ odpověděla učitelka přísně. Pak vzdychla a položila na katedru svou objemnou kabelu, ze které vytáhla svazek pohlednic a rozdala je studentům. Nakonec se zastavila u Lindiny lavice. „Postcard crossing slouží nejenom k tomu, abyste si procvičili angličtinu, ale i poznali odlišné kultury a nepsali si stále s těmi samými lidmi, Lindo.“

Učitelka se mračila, Linda jásala. *Logan napsal!*

Z důvodu utajení identity používali studenti svoje křestní jméno, učitelčino příjmení a pohledy jim chodily na adresu školy. Logan ale použil své vlastní jméno a Linda si ho hned našla na sociálních sítích. Musela si přece ověřit, jestli to není nějaký úchylný dědek. Jenomže nebyl. Naopak. Fotek měl všude dost na to, aby věděla, že nejsou falešné, a vypadal jako typ všech teenagerek. Psali si spolu rok, dál než k pohledům se však nedostali.

„Ještě jsem potřebovala do sbírky pohled s koalou,“ vymlouvala se Linda. „Příště už to pošlu jinam.“

„Tohle přece není povinné. Je to jen doporučení,“ uklidnila ji učitelka. Zřejmě jí bylo jasné, úplně stejně jako Lindě, že další pohled opět poputuje do Austrálie.

„No vida, Davide, je tu něco i pro tebe. Jihoafrická republika,“ odevzdala učitelka poslední pohled a vrátila se za katedru. „To jsme toho zase stihli. Do příští hodiny si zopakujete látku z posledních dvou lekcí. Napíšeme si krátký test, je to vaše poslední možnost, jak si opravit známky. Radím vám dobře, Vedralová, Holota a další, nepodceňujte to.“

Než mohla učitelka proměnit svou řeč v dlouhý monolog, ozval se zvonek a angličtina skončila.

Linda se okamžitě vrhla na mobil a našla si Loganův profil. Zveřejnil nové fotky a jako vždy vypadal prostě fantasticky. Strašně moc se za to slídění styděla, ale nemohla si pomoci. Na Logana neměl žádný kluk z gymplu ani z celého Žanteřína a přilehlých vesnic. Byl dokonalý. Měl jen jednu vadu – žil na druhé straně zeměkoule.

„Přestaň ho stalkovat,“ šťouchla do ní loktem sousedka v lavici. „Nebo už mu konečně dej oficiálně sledování.“

Lindě tuhla krev v žilách při pouhém pomyšlení na to, že by to udělala. Neměla Katčinu náтуру.

Katka naštěstí změnila téma. „Jdeme po škole do útulku?“

„Jasně, zítra je adopční den, musíme pomoci při přípravě,“ odpovíděla Linda důležitě, jako kdyby sdělovala žhavou novinku a ne něco, o čem věděly měsíc dopředu. Uložila mobil zpět do batohu, prohlížení fotek si raději nechala na později. Kamarádce se svěřovala se vším, ale Logana si chtěla nechat jenom pro sebe.

Zbývající tři hodiny nějak přežila a po vyučování se společně s Katkou vydala na druhý konec Žanteřína, kde se nalézal psí útulek.

„Tak holky, odložte si, popadněte vodítka a vyvenčete tu smečku,“ přivítala je majitelka. „My na to teď nemáme čas.“

Tohle viděly i beze slov. Každý, kdo měl ruce a nohy, pobíhal kolem a vypadal zaneprázdněně. Bylo lepší klidit se z cesty a dopřát pejskům trochu pohybu.

„Říkala jsem si,“ funěla Katka a snažila se ukočírovat křížence dogy a koně, „jestli by nebylo lepší najít si placenou brigádu. Za ty hodiny, co tady strávíme... Fuj, Puntó, počkej si až do lesa.“

„Tím lesem myslíš ten remízeek náletových dřevin?“ vyprskla Linda. „S brigádou máš asi pravdu, jenomže útulek se bez dobrovolníků neobejde.“

„Najdou jiný dobrovolníky. Na rovinu, dělám to jen kvůli tobě, ale jakmile najdu nějakou slušnou brigádu, tak končím.“

„Nebude ti po těch hafanech smutno? Já tady asi zůstanu.“

„Mohla by sis našetřit na letenku do Austrálie,“ vytáhla Katka největší trumf.

„Prosím tě, co bych dělala v Austrálii. Samej had a pavouk,“ odsekla Linda až příliš rychle a křečovitě se usmívala.

„Had, pavouk, Logan...“

„Radši si hlídej Puntó, ať zase nesežere nějaký fujtajbl,“ odvedla Linda pozornost jinam. Svoje vlastní myšlenky zaplašit nedokázala.

Placená brigáda nebyla špatný nápad. Linda nepatřila k lidem, kteří měli od rodičů, na co si vzpomněli, ale zmínka o Loganovi ji trochu naštvála. I kdyby si nakrásně vydělala na letenku do Austrálie, proč by se tam proboha měla vydat? Copak zbytek třídy pojede navštívit každého, s kým si kdy vyměnil pohled? Pravda ovšem byla, že ji samotnou to napadlo už mockrát. A když před nedávnem zveřejnil Logan fotku na surfovacím prkně, myslela na dovolenou u proti-nožců týden v kuse.

Po více než dvouhodinové procházce vrátily dívky psy do útulku a vydaly se domů. Na sídlišti se rozloučily a Linda pokračovala o ulici dál. K místu, kde končily paneláky

a začínala řada starších činžovních domů. Hned v prvním z nich měli byt, který si rodiče pořídili do osobního vlastnictví a stále spláceli hypotéku.

Po schodech vyběhla do druhého patra, vstoupila do bytu a zamířila ke svému pokoji. Cestou mýjela kuchyni. Matka seděla za stolem, hlavu v dlaních a vypadala rozrušeně. Linda chtěla ze všeho nejvíc pohodit batoh do kouta a praštit sebou na postel, ale vrátila se do kuchyně.

„Dáš si čaj?“ nabídla mámě. Ani netušila proč, asi to viděla v nějakém filmu, nebo prostě jen nevěděla, co říct. Pohádala se zase s tátou? Hádali se, co si pamatovala, bylo to snad horší než jindy? Kde byl vůbec táta?

„Díky, Lindo, nic nepotřebuju. Jak bylo ve škole?“

„Dobrý. Stalo se něco?“

„Táta se odstěhoval.“

Čekala to od chvíle, kdy začala mít rozum. Ne že by na sebe rodiče vyloženě křičeli a šli si po krku, ale na většinu věcí měli odlišný názor, ani jeden nedokázal ustoupit a často tak podnikali aktivity každý zvlášť. Výlety, kdy byli všichni tři pohromadě, by Linda spočítala na prstech jedné ruky, a to ještě ruky člověka, kterému nějaký ten prst chyběl. Věnovali se jí, to ano. Máma ji vzala k moři, táta pak v zimě na hory, do zoo jela s mámou, do kina s tátou. Kupodivu to až doposud docela dobře fungovalo.

„Má snad někoho?“ položila Linda matce tu nejlogičtější otázku.

„Tvrdí, že ne,“ pokrčila máma rameny. „Prý si jen potřebuje odpočinout a srovnat priority.“

Existuje větší klišé? A co je důležitější priorita než vlastní dítě?

„Myslela jsem si, že je to mezi vámi v poslední době spíš lepší.“

„To já taky. Dáš si něco k jídlu?“ zeptala se máma ještě jednou v chabém pokusu změnit téma.

„Ne, díky. Jedla jsem ve škole a nemám hlad.“

Nebyla to pravda. Ve škole se akorát poštourala v kolínkách s UHO a za ty dvě hodiny, co venčila psy, jí vyhládlo, ale bála se, že by všechno vyzvracela. Z té zprávy měla stažený žaludek a nesnesla pohled na plačící mámu. Nevěděla, co říct, jak ji utěšit, jak utěšit sama sebe. Byla zbabělá, zřejmě úplně stejně jako táta.

Pomalů se přesunula do svého pokoje, praštila sebou na postel a vytáhla mobil. Měla zprávu od Katky, ale ze všeho nejdřív nalistovala Loganův profil. Pohled na jeho fotky ji stejným dílem vzrušoval i uklidňoval. Bylo to něco známého a zároveň příliš vzdáleného na to, aby to bylo nebezpečné.

Kluk z Austrálie, co by se mohlo stát?

2. kapitola

Linda si myslela, že ji nemůže nic překvapit víc než odluka rodičů, ale spletla se. Když se v pondělí odpoledne vrátila ze školy, téměř se nemohla dostat do bytu. Celá chodba a částečně i kuchyně byly zaplněné krabicemi.

„Nelelkuj a pojď balit,“ volala na ni máma odněkud z útrob bytu.

Linda ji našla v ložnici, jak skládá do krabice od banánů zimní oblečení.

„Co to má znamenat?“ Otázka byla zcela namístě.

„No co, jestli si táta myslí, že tady budu sedět a čekat, až se vrátí, tak se plete. Stěhujeme se k babičce.“

Pokud chtěla máma udělat vtip, tak se jí moc nepovedl. Přece si nemohla myslet, že Linda všeho nechá a půjde balit. A proč vlastně? Ničemu z toho nerozuměla.

„Klidně se odstěhuj. Beze mě,“ zavrčela.

„Byt už jsem od prvního července pronajala kolegyni. Nemůžu všechno táhnout sama z jednoho platu. A kam bys asi tak chtěla jít?“

„Nevím. Budu u Katky, půjdu do Klokánku, to je mi jedno, ale s tebou se nikam stěhovat nebudu!“ zvýšila Linda hlas a poslední slova téměř křičela.

„Jasně, Klokánek. Tak popadni támhleto krabici a začni třeba knížkami,“ záukolovala ji máma, aniž by se na ni podívala.

„Posloucháš mě vůbec? Nikam nejedu! Kdys mi chtěla tuhle novinku říct?“

„Říkám ti to teď,“ odpověděla stroze.

„Trochu pozdě, ne?“

„Co vyšiluješ? Kdybys mi radši pomohla. Jak vidíš, opravdu si nemůžu dovolit ztrácet čas zbytečným tlacháním.“

„Zbytečné tlachání? Snažím se s tebou mluvit. Nejsem snad už dost stará na to, abys se mnou svoje plány prodiskutovala?“

„Proč bych to dělala? Stejně se nic nezmění. Tohle prostě musíme udělat a hotovo.“

„Nemusíme. Ty ses tak rozhodla bez ohledu na mě, moje potřeby nebo to, že tady mám kamarádky a školu. Nemůžeš mě hned od všeho odtrhnout,“ namítla Linda.

„O co ti jde? Stejně jste věčně na mobilu, ani nepoznáš rozdíl. A v Habrovci je lepší gymnázium než tady.“

Na matce bylo vidět, že už ztrácí trpělivost, ale Linda se nemínila jen tak vzdát. Vřela v ní krev. Jak to máma mohla udělat, takhle ji postavit před hotovou věc?

„Přesně tohle je to, proč tě táta nechal,“ řekla nakonec úplně tiše a klidně.

„Mluvíš nesmysly,“ odbyla ji matka a dál se věnovala balení, aniž by se na vteřinu zastavila.

„Žádné nesmysly a ty to víš. Už nejsem malá, abych to neviděla nebo nechápala. Vždycky jsi rozhodovala i za ostatní

a nesnášíš kompromisy. Táta už se na tebe vykašlal a příště to udělám i já.“

„Dost!“ křikla na ni matka. „Ještě dneska večer chci odvézt první várku k babičce. Je to skoro padesát kilometrů a nepojedu za tmy, takže laskavě přestaň držkovat a myslet v jednom kuse na sebe a něco dělej.“

„Ani mě nehne,“ odsekla Linda, otočila se a opustila byt. I se školním batohem. Máma za ní něco volala, ale ona už neměla v úmyslu se vrátit.

Chvíli přemýšlela, že by mohla jít za Katkou, ale nechtělo se jí mluvit a na její věčný optimismus neměla náladu, potom uvažovala nad útlukem, bylo však už dost pozdě, a tak zavrhl a ten. Nakonec se prostě jen posadila na lavičku v parku, na jiné myšlenky ji ale nedokázaly přivést ani Loganovy nové fotky.

Nestačila se ještě vzpamatovat z tátova odchodu a nějak to zpracovat a musela se vypořádat s novou změnou. Jak ji bude táta navštěvovat, když se odstěhují do Nevědic u Habrovce nad Labem?

Měla na mámu vztek, a opravdu pořádný.

Znova odemkla telefon, jehož displej mezitím zčernal, a zcela bezděčně zvolila tátovo číslo. Nevěděla, co mu chce říct, ale podvědomě asi myslela, že to stejně nezvedne.

„Ahoj, zlatíčko,“ ozvalo se. „Promiň, že jsem odešel, a měl jsem to být já, kdo zavolá první, ale stalo se tolik věcí...“

„To je v pořádku tati. Vlastně jsem to asi pochopila,“ zarážila jeho řeč a uklidnila ho. „Kvůli tomu nevolám. Víš, že se máma chce odstěhovat k babičce do Nevědic?“

„Něco naznačila. Jenomže znáš mámu, vždycky vyhrožuje, slibuje, ale málokdy něco z toho splní.“

„Už má skoro sbaleno.“

Hlas na druhém konci se na chvíli odmlčel. „To je mi líto, zlatíčko. Není to zase tak daleko, a...“

Táta stále něco povídal, ale Linda ho nevnímala. Nechtěla se pohádat ještě s ním a cítila, že má chuť říct něco ostrého. Dospělí! Copak nechápou, že její život je v Žanteříně? Má tady kamarádku, kterou zná už od školky, spolužáky, práci v útulku a postcard crossing, který v nové škole možná nebude. Proč je pro ně všechno tak jednoduché, když se to netýká jich, ale *jenom* dítěte? Ona už přece není dítě!

„Nemohla bych bydlet u tebe? Aspoň do maturity.“

„To nejde, Lindo. Mám jen malý byt a právě teď se snažím dát si život do pořádku.“

„Zase zavolám,“ ukončila rychle hovor a zavěsila. Měla svých starostí dost. Nechtěla poslouchat výmluvy a předstírat, že jim věří.

Nezáleželo na tom, co chtěla, moc dobře věděla, že se stejně bude muset nakonec sbalit a přestěhovat, ať se jí to líbí, nebo ne. Měla se asi těšit na nový začátek, ale na to bylo moc brzy a nerozhodla se pro něj sama.

Seděla na lavičce a utápěla se ve svých myšlenkách. Nejprve se zešeřilo, potom setmělo. Linda nenacházela sílu a důvod, proč se zvednout a jít domů. Byla už matka na cestě do Nevědic? Nebo dokonce z Nevědic?

Několikrát se zhluboka nadechla a snažila se zahnat slzy. Byla si jistá, že jestli se rozbřečí, už to nedokáže zastavit.

3. kapitola

Třídý druhá A a druhá B čekaly před budovou gymnázia na autobus, který je měl odvézt na Karlštejn.

„Jestli se budete chovat stejně jako v Babiččině údolí, slibuju, že už vás v životě nevezmu ani do kina na naučný

film,“ pokoušela se třídní učitelka na poslední chvíli vštípit studentům pravidla slušného chování. „Doufám, že vám nemusím připomínat, Hrubý, jak jste se přejedl trdelníku a potom zvracel celou cestu až domů. Nepřejte si mě, jestli vás uvidím s trdelníkem. Být vámi, Peterková, tak se neusmívám, kolikrát jsem vám říkala, že je chladno a že se u splavu koupat nebudete, a co jste udělala? Vlezla jste do vody, dostala zápal plic a já pak měla co vysvětlovat vašim rodičům. A ten výlet na farmu? Najedli jste se nezralých višní, zapili je kozím mlékem a škola pak dostala účet za čištění sociálního zařízení. V Koněpruských jeskyních se Halámková vzdálila z vytyčené trasy...”

Profesorka vypadala, že tohle všechno je pouze začátek a má toho na srdci ještě mnohem víc, ale další kázání jí nebylo dopřáno, protože před školu právě přijel autobus.

„My jsme si neobjednali historickou jízdu,“ namítla profesorka Zpěváčková, když ji řidič pustil do staré Karosy.

„Milá paní, buďte ráda, že jsem vůbec přijel. Tohle je jedinej volnej bus v celý firmě. Dva jsou rozbitý, třetí má propadlou technickou a zbytek jezdí na pravidelnejch linkách. Chcete nastoupit, nebo ne?“ Řidič vypadal netrpělivě a profesorka s ním raději už nediskutovala.

„Tak, studenti, rychle si nastupte, ať se zbytečně nezdržíme, a užijte si cestování jako v osmdesátých letech. Má to klimatizaci, že ano?“ obrátila se znova na řidiče.

„Leda ve snu. A ty vokna moc neotvírejte, jsou rozbitý.“

„Slyšeli jste, raději na nic nesahejte. Ne jako tenkrát v Národním muzeu,“ zdůraznila profesorka.

„Nemůžeme mít místo toho zvláštní hodinu matematiky?“ ozvalo se z davu.

„No tak, studenti, budete mít zajímavý zážitek, berte to sportovně,“ naléhala profesorka.

„Berte to sportovně, to jsem naposledy slyšela v nějakým filmu pro pamětníky,“ ucedila Halámková.

„Pojď,“ popadla Katka Lindu za ruku a táhla ji do autobusu, „najdeme si místo u nějakého okýnka, které jde otevřít. Počítám, že nám to bude v týhle plečce trvat aspoň tři hodiny, a ty mi můžeš vypovědět všechno o stěhování.“

Linda s povzdechem následovala kamarádku. Měla pocit, že všechno podstatné řekla do telefonu, a už se k tomu nechtěla vracet, ale Katka byla jiná. Ráda se hodiny bavila o každé maličkosti a tohle rozhodně nebyla maličkost.

„Víš toho přesně tolik, co já. Máma nikdy nepovažovala za nutné prodiskutovat s tátou nebo se mnou svoje rozhodnutí. Prostě nás vždycky postavila před hotovou věc. A teď taky. Poslední čtyři týdny školy dodělám tady, v pátek dopoledne hned po vysvědčení sbalíme matrace, spacáky a kartáčky na zuby a odjedeme do Nevědic a v sobotu ráno už bude v našem bytě mámina kolegyně,“ vysvětlovala Linda, zatímco se uvelebila u okýnka a kopl batoh pod sedačku před sebou.

„Teda to je masakr,“ tvářila se Katka šokovaně.

„Vždyť ti to vykládám už po třetí.“

„Ale poprvé takhle naživo, a to má samozřejmě mnohem větší váhu než po telefonu.“

„Asi jo. Já si to v hlavě přehrála už stokrát a stejně mě to pořád šokuje.“

„Musíš v tom vidět nový začátek,“ zatvářila se Katka moudře.

„Mluvíš jako máma,“ protočila Linda oči. „Jenomže od nejlepší kamarádky potřebuju slyšet něco úplně jiného.“

„A co přesně?“

„Že se nikam stěhovat nebudu, že mě nedáš, že mě nenecháš, že spolu utečeme do Jižní Ameriky. Třeba do Mexika.“

„Nebo Austrálie,“ vyprskla Katka.

„Klidně. Cokoli. Prostě jen nechci poslušně sklopit uši.“

„Obávám se, že to budeš muset ještě dva roky vydržet. A v jednom má tvoje mamka pravdu. Přes instáč a ostatní budeme pořád v kontaktu.“ Na Katku zřejmě zapůsobil

podmíněný reflex, protože při zmínce o sociálních sítích vyštrachala v kabelce mobil. „A samozřejmě si uděláme milion selfiček.“

„Zajedeme na pár školních výletů, opravíme si známku z češtiny...“

„Mě do toho netahej. Mně trojka úplně stačí,“ ohrnula Katka nos.

„Tím bych se nechlubila, Šimáčková,“ přerušila jejich debatu třídní učitelka a obrátila se k ostatním. „Tak už se prosím usadte, ať můžeme vyrazit.“

Chvilí ještě trvalo, než se všichni posadili a hlavně zklidnili, ale nakonec se autobus přece jen rozjel směr Karlštejn.

Po třech hodinách jízdy a půlhodinovém objíždění parkoviště, když se řidič marně snažil najít místo ve stínu, mohli konečně vystoupit ven na čerstvý vzduch.

„Můžeme jet nahoru kočárem?“ vrhli se Lucka s Davidem k zaparkovanému dvojspřeží.

„To byste se nestyděli trápit ubohá zvířata a nutit je táhnout vás v tomhle vedru do prudkého kopce?“ zastala se koní Katka.

„Máte tři tisíce?“ vzala to profesorka z té praktičtější stránky, ale výsledek byl naprosto stejný. Do kopce museli šlapat po svých.

Pár lidí se sice snažilo přemluvit učitelku, aby se zastavili v některé z četných hospůdek na oběd, rovněž marně.

Po dvaceti minutách svižné chůze po strmě stoupající silnici se konečně dostali k hlavní bráně. Dav turistů zhoustl a zpomalil, zejména proto, že se většina tísnila u mnoha stánků se suvenýry a zbytek pilně fotil. Bylo čím dál těžší se mezi nimi proplétat. A na nádvoří se situace ještě zhoršila. Odevšad byly slyšet cizí jazyky, hlavně němčina.

„Slíbily jsme si selfička,“ připomněla Katka kamarádce. „Nebo víš co? Kašli na selfička a udělej pár fotek hradu. Vsadím se, že tohle Logan v Austrálii nemá.“

„Ani neví, že existuju,“ mávla rukou Linda, přesto skutečně několik snímků pořídila.

„To už musel přece dávno zjistit. Kolik holek jménem Linda z České republiky mu lajkuje fotky?“

„Ehm... no... já mu je nelajkuju. To by věděl, že se dívám na jeho profil.“

Několikrát denně.

„Proč zrovna já musím mít takhle zpomalenou kamarádku,“ zaúpěla Katka. „Teď jsi mě vážně namíchla. Půjč mi mobil.“

„Co chceš dělat?“

„Klid. Slibuju, že mu nenapišu, tohle nechám na něm.“

Linda Katce moc nevěřila a jen velmi neochotně jí podala svůj mobil.

Katka našla Loganův instagramový profil, který byl na prvním místě v nedávno hledaných, a osrdíčkovala několik jeho fotek. „Teď by tě už mohl najít. Teda jestli není takový trdlo jako ty.“

„Když já nevím, jestli to chci,“ váhala Linda.

„Pozdě,“ ušklíbla se Katka a vrátila jí telefon.

„Naše prohlídka začíná za půl hodiny, dejte si rozchod a přesně v jednu u vstupu,“ oznámila učitelka a třída se rozprchla.

Linda ležela v posteli a prohlížela si fotky z výletu. Nakonec došlo i na selfička a byly jich desítky. Usmála se a její zrak sklouzl k zápěstí, které teď zdobil náramek přátelství. Koupily si je s Katkou u jednoho ze stánků.

Úsměv se náhle vytratil. Výlet se vydařil, s Katkou prožila jeden z nejkrásnějších dnů, přesto nebo právě proto na ni blížící se stěhování dolehlo silněji než předtím. Už četla o tom, že stres přichází ve vlnách a často až poté, kdy je po všem. Měla být dávno smířená s tím, že jí zbývá posledních pár týdnů v Žanteříně, a měla přijmout, že s nimi táta nebydlí,

ale z nějakého hloupého důvodu to pocítila ve chvíli, kdy bylo všechno hezké a v pohodě.

Sevřelo se jí srdce a bolelo to. Strašně moc to bolelo. Byla na sebe pyšná, jak je silná, a netušila, že to teprve přijde. Stoučila se do klubička jako zraněné kotě a dusila se vzlyky. Nenáviděla mámu a tátu za to, co jí provedli, a ze všeho nejvíc si přála, aby to byl jen zlý sen, ze kterého se ráno probudí.

Jako malé světýlko naděje se rozzářil displej jejího mobilu a bliklo upozornění.

Logan jí dal sledování.

A hned po něm ještě někdo. *Kdo je proboha Ella?*

4. kapitola

Po vyučování se Linda vydala jako vždy do útulku, pouze s tím rozdílem, že tentokrát šla sama. Katka si našla brigádu v cukrárně. Snažila se přesvědčit i Lindu, ale na ty poslední dva týdny to už nemělo smysl. Všechno bylo naprosto pochopitelné a logické, přesto to Lindu mrzelo a měla pocit, že nikam nepatří. V Žanteříně už se s ní nepočítalo a v Habrovci ji ještě nikdo neznal.

Vztekle nakopla plechovku a odbočila z chodníku na polní cestu vedoucí k útulku. Uplynuly už dva dny, ale stále v ní doznívala hádka s mámou. Hádky, která navíc vůbec k ničemu nevedla a nemohla nic změnit. Prostě jen chtěla matce stěhování pořádně znepříjemnit a ukázat jí, že když si vymyslela takovou hloupost, nedostane to úplně zadarmo.

Prošla bránou do areálu útulku, nechala si batoh v kanceláři a zamířila ke kotcům. U jednoho z nich stál David. Nechápal, jak to stihl, škola jim končila stejně a měla pocit, že

šla dost rychle. Teprve na druhý pohled si všimla zaparkovaného kola.

„Ahoj,“ pozdravila ho, ačkoli se viděli celý den ve škole. „Ty tady dobrovolničíš? Nikdy jsem tě tu neviděla.“

„Tos ani nemohla. Jsem tu poprvé,“ odpověděl David.

„To je od tebe hezký, že chceš pomáhat.“

„Ale houby, mám to jako podmínku od našich, aby mi konečně koupili psa.“

„Aha, a jakýho bys chtěl?“

„Takovýho vořecha rozhodně ne,“ ukázal na Trixie.

Mladá fenka opravdu moc krásy nepobrala, ale přesto byla Lindina nejoblíbenější. A svoje jméno neměla jen tak pro nic za nic. Byla totiž od přírody inteligentní a nesmírně učenlivá.

„Páníčkovi se nelíbíš,“ promluvila Linda na Trixie, která okamžitě našpicovala uši. „Neměl by soudit holky podle vzhledu. Co myslíš, dáme mu lekci?“

Ignorovala Davidův nechápavý a trochu našťvaný pohled a otevřela klec.

„Přines vodítko,“ řekla úplně tiše, jako by si špitala s kamarádkou tajemství a nevydávala rozkaz. „A vem jedno i pro Puntu,“ křikla za ní.

Trixie vběhla do jedné z místností, kde se uchovávaly potřeby pro psy, a vzápětí se vrátila s dvěma vodítky. Linda si je od ní převzala a při připínání k obojku si dala záležet, aby si David všiml kovových cedulek s vyrytými jmény a nemyslel si, že Trixie popadla nějaká náhodná vodítka.

„Jo, chápu. Umí číst a po nocích si počítá goniometrické rovnice,“ ušklíbl se David.

„Bring a ball, Trixie. A red one.“

Linda si prostě nedokázala odpustit ještě se trochu předvést. Trixie poslechla i tentokrát a opravdu odněkud přinesla červený gumový míček.

„Vořecha беру zpátky. Je to stejná šprtka jako ty.“

Že je šprtka, slyšela Linda celý život a pokaždé ji to mrzelo. Ale David se smál upřímně, ne jízlivě, proto se na něj nemohla zlobit.

„Něco ti prozradím. Tohle je to jediné, co jsem ji naučila. Působivé, co?“

„To teda sakra jo. Tak kam je teda bereš na procházku?“ zeptal se, zatímco připínal Punťovi vodítko.

„Park u Vltavy, cvičák, když tam nikdo není, a občas starý stadion. Býval zarostlý, ale teď ho město vyčistilo a psi se tam fakt pořádně proběhnou.“

„Tak stadion.“

Za celé dva roky na gymnáziu prohodila Linda s Davidem sotva deset vět. Ani teď nevěděla, o čem si s ním povídat, jen byla ráda, že má za Katku aspoň nějakou náhradu a nemusí jít sama. Psi byli naštěstí vděčné a bezpečné téma, což si asi myslel i David.

„A ty máš doma psa?“ zeptal se, když opustili areál. „Nebo jiné zvíře?“

„Ani morče. Bydlíme v bytě, máma říká, že zvířata patří na zahradu, a táta byl alergický na srst.“

„Byl? Teda ne že by mi do toho...“

„To je v pořádku,“ uklidnila ho rychle. „Odstěhoval se od nás, ale myslím, že jsem v pohodě.“

„Aspoň si teď můžeš pořídit to morče.“

„Vidíš, takhle jsem o tom nepřemýšlela,“ usmála se. A nebyl to nucený úsměv.

Copak morče, v nevědeckém rodinném domku by konečně mohla mít i psa. Nenáviděla, když jí každý říkal, ať se na to dívá z té lepší stránky, ale úplně poprvé viděla tu lepší stránku ona sama.

„Až budu mít toho psa, můžeme je venčit spolu,“ navrhl David.

Jaká lepší stránka?

„Tady už je můžeme pustit na volno,“ změnila téma. Chtěla se svěřit s tím, že se stěhuje, ale stále to nedokázala vyslovit nahlas. Doposud to řekla jen Katce, a nedostalo se jí od ní pochopení, jaké čekala. A to ji bolelo víc než zrada od mámy a táty.

„Jsem rád, že jsi tu se mnou. Nevím, jestli by mě Punťa poslechl a vrátil se zpátky do útulku, když je takhle rozdivočený,“ kývl směrem ke psům, kteří běhali jako utržení z řetězu.

„A proč myslíš, že mě poslechne?“

„To jsme oba v hajzlu,“ zasmál se David.

Punťa naštěstí poslechl, a když se s Trixie dost vyběhali, dobrovolně si nechal opět připnout vodítko.

„Myslím, že bys měla jít ještě tak dvakrát třikrát se mnou, aby si zvykli,“ poznamenal David na zpáteční cestě.

„To bych mohla,“ přikývla Linda. Rychle si spočítala, že než odjede, určitě zajde do útulku víc než třikrát.

5. kapitola

Každý rok se těšila na prázdniny a pokaždé měla pocit, že se těch posledních pár dní školy neskutečně vleče. Dívala se z okna, kde svítilo sluníčko, dozrávaly třešně a každá minuta se jí zdála dlouhá jako rok.

Tentokrát čas plynul rychlostí světla. Proč se musela loučit s domovem, Katkou, útulkem a Davidem, který jí naznačil, že by nebyl proti jít občas na rande? Proč mu musela vysvětlovat, že se stěhuje, a cítit se jako zrádkyně?

Bylo úplně jedno, jak moc si přála zastavit čas. Jednoho dne se ocitla na prahu babiččina domu v Nevědicích poblíž Habrovce nad Labem.

Babiččin dům nebyla žádná roubenka, kde by Linda spávala na peci pod pruhovanou duchnou a hrála si ve stodole na seně, ale poměrně moderní dvougenerační domek s přízemím, patrem a obytným podkrovím. Místo dvorku se slepicemi a králíky byl pozemek porostlý trávou, okrasnými keři a několika ovocnými stromy. V nejvzdálenější části se nacházely bývalé chlívky. Linda si pamatovala, jak babička mívala jedno dvě prasátka a v zimě se dělaly zabijačky. Chlívky zmizely a místo nich stála polootevřená venkovní kuchyně s posezením.

Stejně jako domek, který nebyl žádná chaloupka, byla i babička všechno, jen ne stařenka. Vitální šedesátnice se moderně oblékala, měla štíhlou postavu a chodila dvakrát týdně na zumbu.

„No konečně,“ přivítala svérázně svou dceru a vnučku. „Takovýho placu tady, a vy platíte nehoráznou hypotéku.“

Linda si dovedla představit, že existovala doba, kdy byla mámě jakákoli cena za nájem milejší než žít se svou vlastní mámou, která byla trochu generál, ale za ty roky se hrany nejspíš obrousily.

„Tak si běžte vybalit, a Lindo, dojednala jsem ti na léto brigádu,“ oznámila babička stejným tónem, jako by jí říkala, že má na stole čaj.

„Ale já jsem nepočítala... něco bych si našla... Možná. Vlastně jsem si chtěla užít prázdniny.“

„A kde jinde si je užiješ než na táboře v chatičce u Ohře? Je to dvacet kilometrů, až se budou měnit turnusy, můžeš přijet domů. Kdysi jsi tam byla. Pamatuješ?“

Přesně tohle byl ten důvod, proč máma odjela do jiného města. Takže teď bude babička organizovat život oběma.

„Na, tady máš složku se všemi informacemi, a až si vybalíš a odpočineš, zavolej zřizovateli. Je to jen formalita, už o tobě ví.“

Linda si vzala od babičky složku, popadla batoh a tašku a běžela do bezpečí svého pokoje. Pokoj kdysi patřil mámě,

a protože byl největší a zařízený jako dívčí, dostala ho Linda. Máma se přestěhovala do pokoje, ve kterém kdysi bydlel její bratr, Lindin strýc.

Tohle teď měl být jejich domov a ani jedna netušila, na jak dlouho.

Linda naskládala část věcí do rozměrné skříně. Balíky a krabice, které sem už před několika dny dovezla máma, zatím nechala bez povšimnutí. Věřila, že na ně ještě bude času až až.

Posadila se na ustlanou postel a podívala se, co jí našla babička za brigádu. Úvodní fotka nevypadala špatně. Řeka, louka, chatičky do půlkruhu a uprostřed ohniště. Pomalu se jí začaly vybavovat vzpomínky. Moc jich nebylo. Tenkrát sotva oslavila osmé narozeniny a po třech dnech jela domů, protože dostala angínu.

Bude snad praktikantka na táboře? Nakonec by nebylo marné vydělat si nějaké peníze. Třeba na poštovní známky do Austrálie, když už ne na celou cestu.

Tábor pro děti od šesti do čtrnácti let v nádherném prostředí u řeky Ohře. Prožijte retro prázdniny jako vaši rodiče nebo prarodiče, vraťte se v čase do osmdesátých let... povídání pokračovalo, ale Linda všechno přeskočila a podívala se rovnou na seznam turnusů a aktivit.

Od neděle do soboty, čtyři turnusy po dvou týdnech a na konci prázdnin ji čekalo pět dní volna.

„První začíná už zítra!“ zvolala nahlas.

Určitě se musela splést. Popadla papír a běžela za babičkou. Našla ji v kuchyni, jak míchá jahodový džem.

„Tady je asi nějaká chyba. Píše se tu, že nastupuju už zítra,“ zamávala babičce papírem před nosem.

„To je v pořádku. Pořadatel a hlavní vedoucí vědí, že se trochu zdržíš. Ráno tě odvezu, budeš tam o něco dřív než autobus s dětmi. Ten by měl dorazit nějak po obědě.“

„Ale... nestihnu se připravit,“ namítla Linda.

„Jaké proboha přípravy?“ odpověděla babička netrpělivě a zrychlila míchání, aby se jí džem nepřipálil. „Jedeš jako praktikantka. Nad sebou budeš mít vedoucí a od nich se vždycky dozvíš, co máš dělat. Poslouchat snad umíš, ne?“

„Celej život nedělám nic jinýho,“ odsekla a běžela zpět do svého pokoje.

„Lindo!“ volala za ní babička, ale ona se rozhodla nereagovat.

Praštila sebou na postel a měla chuť někam vypadnout. V tu chvíli jí došla ta ironie a vyprskla smíchy. Vždyť přece vypadne, a na celé prázdniny. Najednou už se odjezd na tábor nezdál tak hrozný.

Vytáhla zpod postele tašku, kterou před chvílí vybalila, a začala znova balit. Co všechno bude potřebovat na dva měsíce? Je tam pračka? A žehlička? Má si vzít vlastní spacák? Pokoušela se rozpomenout, jak to tam vypadá, ale od jejího pobytu uplynulo devět let, a tenkrát to nebylo ve stylu osmdesátek. Ačkoli chatky a zařízení už pamatovaly léta sedmdesátá a určitě se od té doby nic nezměnilo. Tím, že pořadatel zasadil tábor tematicky do retro osmdesátých let, udělal jen z nouze cnost.

Osmdesátky, to asi bude diskotéka. Měla bych si vzít něco třpytivého a neonového, přemýšlela. Pochybovala však, že nějaké takové oblečení má. Na rozdíl od několika svých spolužáček večer nikam nechodila a už vůbec ne do tanečních klubů. *Možná to stříbrné tričko, co jsem si koupila na školní vánoční večírek,* uvažovala a zkusila ho najít, ale mezi všemi těmi taškami a krabicemi by to musel být zázrak.

Nakonec mávla rukou a začala skládat na hromádky běžné věci, bez kterých se neobejde. Džíny, trička, šortky, plavky, teplákovou soupravu, legíny, sluneční brýle, spodní prádlo a ponožky. Pak si připravila kosmetickou taštičku. Nepamatovala si už, jestli mají aspoň chatky vedoucích a praktikantů svoje koupelny, nebo bude muset chodit do umývárny s plnou polní.